

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Разград, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Д. Христов

при участието на секретаря М. В. Н.

като разглежда докладваното от Атанас Д. Христов Търговско дело № 20213300900032 по описа за 2021 година

Предявени са от ищеца „СЕС КОМЕРС“ ООД (в несъстоятелност), вписано в търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ с ЕИК116575352, със седалище и адрес на управление в ***, представлявано от постоянния синдик Р. С. Т., чрез адв. А.Д. Д., АК -Варна, Л№ *** и адв. Д.Д. П., АК-Варна, Л№ ***,

против

ответника СЮЛ. АК. /А. S./, ***г., в Р Турция, населено място: ***, гражданство: Нидерландия, ЛНЧ *****, статут на лицето: постоянно пребиваващ в РБ, категория: гражданин на ЕС, с настоящ адрес: ***, притежаващ удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС №: *** издадено от ОДМВР – Разград на 10.07.2012г., валидно до 19.07.2022г.,

кумулятивно съединени искове с правно основание чл. 145 ТЗ, чл. 84, ал.3 ЗЗД, а при услови на евентуалност – чл. 55, ал.1, пр.1 ЗЗД, всички във вр. чл. 86 ЗЗД.

Ищецът твърди, че ответникът бил съдружник и управител на ищцовото дружество през периода от регистрирането на дружеството с решение № 1 от 12.01.2006г. по ф.д. № 14/2006г. по описа на ОС - Разград, до 05.07.2016г., на която дата е вписано заличаването му като управите. През този период ответникът изтеглил от банковите сметки на дружеството сумата от 1 872 591.30 лв. В счетоводната документация на дружеството липсвала информация къде са били пренасочени и как са били разходвани паричните средства след изтеглянето им. Липсвали счетоводни документи за какво е изразходвана сумата. Така дружеството било увредено с тази неотчетената сума. Ищецът умишлено не водел редовно счетоводството. Липсата на пари

на стойност 1872 591.30 лева съставлява вреда причинена на дружество от ответника, тъй като същият виновно и противоправно я е присвоил, в резултат на което дружеството е изпаднало в несъстоятелност, останало е без имущество и реално е осуетена възможността му да функционира нормално в търговския оборот. Поради тази причина ответникът дължи поправяне на вредата, чрез възстановяване на незаконно присвоената сума обратно в имуществото на пострадалото юридически лице. Моли съда да осъди ответника да заплати сумите:

- 1 872 591.30 лв. – имуществена вреда причинена на дружество от ответника, който виновно и противоправно е присвоил тази сума,
- 937 410.97 лева – представляваща обезщетение от липсата сумата в размер на 1 872 591.30 лв. за периода от 05.07.2016год. до датата на депозиране на исковата молба 10.06.2021год., на осн. чл.84, ал.3 от ЗЗД.

При условие на евентуалност, ищецът сочи, че в резултат на така извършеното присвояване на сумата от 1 872 591.30 лева, ответникът СЮЛ. АК. се е обогатил без да е налице правно основание за сметка на „СЕС КОМЕРС“ ООД (н), предвид което предявява иск на основанията на чл.55, ал.1, предл. първо от ЗЗД, и моли ответникът да бъде осъден да я върне обратно на дружеството. Излага подробни съображения. Претендира разноски. Прави доказателствени искания.

В срока по чл.367 ал.1 от ГПК, ответникът, чрез назначения му на осн. чл. 47, ал.6 ГПК, особен представител адвокат Е.Н. от АК – Разград оспорва исковете, като поддържа следните възражения: Исковите претенции са недопустими, предвид липсата на предварително дадено разрешение по чл. 660, ал.2 ТЗ. Намира исковата молба за нередовна, като моли ищецът да уточни иска като посочи конкретните действия на ответника, за които твърди, че са причинили вреди, както и да конкретизира вредите произтичащи от всяко действие, както и фактите относно увеличение на имуществото на ответника. По същество - оспорва исковите претенции изцяло. Излага подробни съображения. Соци, че цялата документация относно архива на дружеството е предаден на управителя на „Текса“ ООД /съдружник в ищцовото дружество/, за което е съставен констативен протокол от 29.03.2017г. на помощник нотариус М. Н..

При услови на евентуалност, прави възражение за погасителна давност. Прави и евентуално възражение за прихващане със следните суми:

- 180 403,15 лв. – представляваща сума внесена от ответника извъндялово по сметка на дружеството,
- 288 000 лв. - представляваща дължимо възнаграждение по възникналото по силата на избора на ответника мандатно правоотношение по договор за поръчка */в случай, че се приеме, че не е налице редовно сключен договор за управление на дружеството/*.

В срока по чл.372 ГПК от ищеца е постъпила допълнителна молба. С нея по реда на чл. 214, ал.1 ГПК, ищецът прави изменение на исковете, като

моли съда да:

1. Да ОСЪДИ СЮЛ. АК. да заплати на „СЕС КОМПРС" ООД (н) сумата от 2 012 882.87 лева, представляваща причинена от СЮЛ. АК. вреда на дружеството на 05.07.2016 год., като на посочената дата, предвид прекратяване дейността му като управител на дружеството не е представил отчет, не е представил разходооправдателни документи, не е внесъл в касата на дружеството и не е предал на дружеството посочената сума, която ответникът е изтеглил на части от банковите сметки на ищеца в периода, в който е бил негов управител, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба, до дата на цялостното ѝ погасяване. */Ищецът сочи, че квалификацията на този иск е чл. 45 вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД, но съдът счита, че квалификацията е по чл. 145 ТЗ вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД/.*

2. Да ОСЪДИ, на осн. чл. 84, ал.3 вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД, СЮЛ. АК. да заплати на „СЕС КОМЕРС" ООД /н/ сумата от 1 007 559.70 лева, представляваща обезщетение за забава, изчислено върху сумата 2 012 882.87 лв. за периода от датата на увреждането - 05.07.2016 г. до датата на депозиране на исковата молба, ведно със законната лихва върху посочената сума от депозиране на исковата молба до цялостното ѝ погасяване.

В условие на евентуалност:

3. Да ОСЪДИ на осн. чл.55, ал.1, предл. първо от ЗЗД вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД СЮЛ. АК. да върне на „СЕС КОМЕРС" ООД (н) сумата от 2 012 882.87 лв., представляваща сбор от изтеглените банкови сметки на „СЕС КОМЕРС" ООД пари в периода на дейността му като управител на дружеството, която сума не е предал на дружеството на 05.07.2016 г., като я задържал за себе си без правно основание, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба, до цялостното ѝ погасяване.

Излага подробни съображения. Прави възражение за изтекла погасителна относно възражението за прихващане.

Съдът е изпратил на ответната страна препис от допълнителната искова молба съдържаща искането по чл. 214, ал.1 ГПК, като така на ответника е предоставена възможност да изрази становище по изменението на иска. Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че пропускът на съда да се произнесе с определение по поисканото изменение на иска не опорочава решението, тъй като изискванията на чл. 214, ал.1 ГПК за допускане на изменението са били налице. Така и Решение № 162 от 18.06.2012 г. по гр.д. № 457/2011 г., ВКС, IV г.о., ГК.

В срока по чл. 373, ал.1 ГПК, ответникът, чрез особения си представител, депозира отговор на допълнителната исковата молба. Намира същата за нередовна, като оспорва изцяло исковите претенции.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди в тяхната съвкупност, както и във връзка със становищата на страните и техните възражения, намира за установено от фактическа и правна страна

следното:

По възраженията за допустимост и редовност.

По възражение на ответника, че иска е предявен от лице без представителна власт, тъй като не е налице разрешение по чл. 660, ал.2 ТЗ.

Видно от Определение от 14.05.2021 г. постановено по т. д. № 91/2017 г. по описа на Окръжен съд – Разград, вписано в книгата по чл. 634в, ал. 1 от ТЗ, съдът на осн. чл. 660, ал.2 ТЗ е постановил следното :

„РАЗРЕШАВА на синдика Р. Т. - синдик на „СЕС комерс” ООД да предяви иск срещу СЮЛ. АК. – управител и съдружник в несъстоятелното дружество. За завеждане на иска и процесуално представителство на осн. чл. 660, ал. 2 от ТЗ разрешава на синдика да упълномощи адв. А.Д. и адв. Д.П., чието адвокатско възнаграждение ще бъде заплатено от кредитора Х. Г.“

По възражението на ищеца, че незаконосъобразно е назначен особен представител на ответника, тъй като не са налице предпоставките на чл. 29 ГПК.

Особения представител е назначен, на осн. чл. 47, ал.6 ГПК, а не по реда на чл. 29 ГПК.

По възражението на ответника, че синдика не е легитимиран да предяви процесните искове.

Синдикът е процесуално легитимиран да представлява дружеството в несъстоятелност, включително и в исково производство по чл. 145 ТЗ - в този смисъл решение № 124/19.10.2010 г. по т. д. № 1173/2009 г., на ВКС, I т. о. При наличие на решение на съда, с което длъжникът е обявен в несъстоятелност и са прекратени правомощията на органите на дружеството (в това число и на общото му събрание), не би могло да се изисква приемане на решение по чл. 137, ал. 1, т. 8 ГПК като абсолютна процесуална предпоставка за инициране на производството по чл. 145 ТЗ. Така и Определение № 497 от 18.07.2018 г. на ВКС по т. д. № 2944/2017 г., II т. о., ТК. Съгласно разпоредбата на чл. 658, ал. 1, т. 1 ТЗ синдикът представлява предприятието на търговеца, по отношение на който е открито производство по несъстоятелност, съгласно т. 2 на чл. 658, ал. 1 ТЗ той управлява текущите му дела, а т. 7 на същия законов текст предвижда, че синдикът участва в производствата по делата на предприятието на длъжника и завежда от негово име дела. Следователно, съгласно правомощията си по ТЗ, синдикът разполага със самостоятелни процесуални права, в т. ч. да упълномощава адвокат и е легитимиран лично или чрез него включително и да обжалва съдебното решение, отнасящо се до права на длъжника. Вж. и Определение № 22 от 8.01.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 593/2012 г., III г. о., ГК и Определение № 271 от 27.06.2019 г. на ВКС по ч. т. д. № 925/2019 г., I т. о., ТК.

По дадената от ищеца правна квалификация на първия иск като

такъв по чл. 45 ЗЗД.

Ищецът е длъжен в исковата молба да посочи фактическите обстоятелства, на които се основава иска и които позволяват да се индивидуализира твърдяното от него субективно право или правоотношение, чиято защита претендира. Право и задължение на съда е да определи правното основание на иска, въз основа на изложените с исковата молба фактически основания и петитум /в този смисъл ППВС № 6/21.02.1979 г., решение № 51/7.04.2009 г. по т. д. № 623/2008 г. ВКС, ТК, II т. о., решение № 176/3.11.2010 г. по т. д. № 118/2008 г. ВКС, ТК, II т. о. и др./. Така и Определение № 27 от 12.01.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 3613/2015 г., II т. о., ТК.

В случая съдът се е съобразил със заявените от ищеца факти и обстоятелства, но въз основа на посочените от ищеца факти и обстоятелства, дава различна правна квалификация на исковите претенции /по чл. 145 ТЗ/, от правната квалификация на исковете, посочена от ищеца /чл. 45 ЗЗД/. Отговорността на управителя по чл. 145 ТЗ включва и деликтната му отговорност /управленски деликт/, поради което не може да се приеме тезата, че с оглед изложените от ищеца факти и обстоятелства, иска е по чл. 45 ЗЗД. Според настоящия състав правилната правна квалификация е чл. 145 ТЗ. Вж. и Решение № 125 от 15.01.2020 г. на ВКС по т. д. № 1204/2018 г., II т. о., ТК.

Няма пречка отговорността на управителя спрямо дружеството да бъде ангажирана и на деликтно основание в който случай приложими биха били правилата на непозволеното увреждане. Такъв иск, обаче не е предявен.

В исковата молба са наведени твърдения, че ответникът е бивш управител на дружеството и е нанесъл вреди на същото, представляващи материални липси. Съдът намира, че се касае за квалификацията на деянието като управленски деликт, а не като общ гражданскоправен деликт по чл. 45 ЗЗД. Вж. и Определение № 260275 от 31.05.2022 г. на ОС - Стара Загора по т. д. № 1336/2020 г. В допълнителната искова молба ищецът не сочи, че ответникът е извършил длъжностно присвояване на процесната сума, а че ответникът *„с действията си безотчетност, не представяне на разходооправдателни документи и не внасяне и не предаване на изтеглените от него в периода му на управление парични средства в размер на 2 012 882.87лева на дружеството ищец, същият му е причинил вреда в размер на сумата по главния иск.“*

Договорът за възлагане на управление е самостоятелен договорен тип, който се урежда от гражданското законодателство. Според чл. 135 и чл. 141, ал. 1 и 2 от ТЗ управителят организира и ръководи дейността на дружеството съобразно закона и решенията на общото събрание, отговаря за дружествените работи и представлява дружеството пред всички лица и органи. Според чл. 145 от същия закон той носи пълна имуществена отговорност за претърпени от дружеството вреди. Дори да се приеме, че в исковата молба не са изложени твърденията за причиняване на вреда като

резултат от нарушаване на мениджърския договор, явно е, че се касае до отговорност от неизпълнение на договорно задължение по управление на предприятие, при което управителят дължи определен стопански резултат. Следователно, претендира се неизпълнение, породило основание за договорна отговорност, поради което искът следва да се разгледа на това основание. Вж. и Решение № 557 от 12.04.2002 г. на ВКС по гр. д. № 1713/2001 г., IV г. о.

ВКС вече е имал повод да посочи, в Решение № 213 от 27.11.2017 г. на ВКС по т. д. № 975/2017 г., I т. о., ТК, че осъдителен иск с правно основание по чл. 45 ЗЗД, с предмет реализиране имуществената отговорност на бивш управител /длъжностно присвояване на суми/, произтича от разпоредбата на чл. 145 ТЗ /ВКС е обезсилил обжалваното решение и прекратил производството, тъй като е приел че и при иск по чл. 45 ЗЗД, също е необходимо да се изпълни изискването на чл. 137, ал. 1, т. 8 ТЗ.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че решението е недопустимо като произнесено по непредаден иск, когато съдът е излязъл вън от спорния предмет, като е присъдил нещо различно в сравнение с исканото от ищеца; когато в нарушение на принципа на диспозитивното начало се е произнесъл по предмет, за който не е бил сезиран. Когато в решението си съдът разглежда спорното материално субективно право - претендираното или отричано от ищеца право, индивидуализирано от основанията и петитума на иска, определяйки **погрешна правна квалификация**, решението **не е недопустимо**, а **неправилно** като постановено в нарушение на материалния закон. Така и Решение № 162 от 18.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 457/2011 г., IV г. о., ГК.

По същество.

С решение № 1 от 12.01.2006 год по ф.д.№14/2006год. на Разградски окръжен съд е регистрирано търговско дружество „СЕС КОМЕРС" ООД, със седалище и адрес на управление в гр. Разград и с учредителен капитал - 5000.00 лева.

С това съдебно решение, за единствен управител на дружеството е вписан ответника СЮЛ. АК..

С Решение по т.1 от 17.06.2016г. на общото събрание на съдружниците на „СЕС КОМЕРС" ООД ответникът е освободен като управител, като решението е вписано в Търговския регистър на 05.07.2016г.

С решение № 194/08.03.2017г. постановено по т.д. № 123/2015г. по описа на РОС ищцовото дружество е прекратено по реда на чл. 155, ал.1, т.3 ТЗ, като е открито производство по ликвидация, вписано в Търговския регистър под № 2017046120304.

С влязло в сила като необжалвано Решение № 4 от 04.01.2018г. по в.т.д. № 570/2017г. по описа на Апелативен съд – Варна, на осн. чл. 632, ал.1 ТЗ, е открито производство по несъстоятелност и ищцовото дружество е обявено в несъстоятелност.

Горното не е спорно, а и се установява от вписванията в ТРРЮЛНЦ.

Дори и да се приеме за основателно възражението на ищеца, че не е налице редовно сключен договор за управление на дружеството, сключен между страните, то е безспорно, че ответникът е бил орган на дружеството, който по силата на закона управлява и представлява дружеството, организира и ръководи дейността му съобразно закона и решенията на общото събрание /чл. 141, ал.1 от ТЗ/.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства.

Искът по чл. 145 от ТЗ урежда т. н. управленски деликт, специален деликтен състав, по силата на който се ангажира отговорността на управителя в ООД /ЕООД, която отговорност е обусловена, както от съществуващото между управителя и дружеството мандатно правоотношение, така и от органното такова. Фактическият състав на този вид гражданска отговорност обхваща: 1. виновно, противоправно, вредоносно неизпълнение на задълженията на управителя по осъществяване на управлението на търговското дружество; 2. настъпване на вреди за дружеството; 3. наличие на пряка причинна връзка между неизпълнението и претърпените вреди. В този смисъл е и практиката по чл. 290 от ГПК - решение № 41/ 29.04.2009 г. на ВКС по т. д. 669/ 2008 г. на I т. о. на ВКС и решение № 115 от 27.11.2012 г. на ВКС по т. д. № 61 2011 г. на II т. о. на ВКС, решение № 70 от 07.06.2012 г. на ВКС по т. д. № 276/ 2011 г. на II т. о. и др.

Вредата следва да бъде доказана по вид и размер, чрез цялостна проверка на движението на активите и пасивите на предприятието, въз основа на първични счетоводни документи, които са били съставени преди и към момента на нейното настъпване.

Ищецът сочи като правопораждащ вземането му за получаване на обезщетение за вреди деяния, които са е извършени от ответника през периода през който е бил управител и в качеството му на управител, а именно *„с действията си безотчетност, не представяне на разходооправдателни документи и не внасяне и не предаване на изтеглените от него в периода му на управление парични средства в размер на 2 012 882.87лева на дружеството ищец, същият му е причинил вреда в размер на сумата по главния иск“*.

Когато се твърди, че намаляването на имуществото на търговското дружество произтича от липса на парични средства и други вещи, настъпило вследствие управлението, не е достатъчно да се установи само обстоятелството, че те са били осчетоводени в баланса на дружеството към един предходен момент, за да се счете, че твърдяната вреда е настъпила, а трябва да се докаже, че тези активи действително са излезли от патримониума на търговеца. В тази насока се е произнесъл ВКС по реда на чл. 290 ГПК с Решение № 142 от 28.07.2017 г., постановено по т. д. № 1945/2016 г. по описа на ВКС, I т. о. В това решение е посочено, че при позоваване на липса на парични средства е необходимо да се извърши пълна

проверка на имущественото състояние на дружеството, за да се установи фактическото му състояние и конкретно дали даден актив е наличен или е изразходен, или е трансформиран за придобиване на друг актив и т. н. В мотивите на решението е изяснено и че доказването се извършва или с представяне на писмени доказателства, установяващи извършена в дружеството вътрешната ревизия и инвентаризацията, или **чрез изготвяне на експертиза в хода на производството**, която обаче следва да извърши цялостна проверка за движението на активите и пасивите на предприятието и то въз основа на счетоводни документи, които са били съставени преди и към момента на причиняването на вредата или откриването ѝ, от които пряко може да бъде установено несъответствие между документалното и фактическото състояние на имуществото на управляваното дружество към релевантния момент от управлението на ответника по иска по чл. 145 ТЗ и, чието съществуване е безспорно между страните по делото.

По причините за неизготвяне на експертиза по делото:

Още с определението за насрочване от 01.03.2022г. бе назначена съдебно икономическа експертиза с вещо лице Р.В., която следваше да даде заключение по въпроси поставени от двете страни и служебно от съда /т.2, л. 236-250/.

По изрично искане на ищеца с вх. № 1092 от 21.03.2022г. /т.2, л. 260-261/ вещото лице Върбева бе освободена. Съдът с определение № 25 от 03.2022 г. назначи друго вещо лице от списъка на вещите лица от Списъка на специалистите, утвърдени за вещи лица от комисията по чл. 401, ал.1 от Закона за съдебната власт за съдебния район на Разградския окръжен съд, а именно И.А. /т.2, л. 270/. С протоколно определение от 27.04.2022г. /т.3, л. 435/ съдът уважи молбата с на вещото лице с вх. № 1491/13.04.2022г. /т.3, л.411- 413/ и предостави поискания допълнителен срок от две месеца за изготвяне на заключението. С молби с вх. № 2345 от 14.06.2022г. /т.3, л. 453-456/ и вх. № 2409 от 17.06.2022г. /т.3, л. 466-469/, вещото лице уведоми съда, че ищцовата страна е отказала да му предостави поисканите счетоводни документи, поради и което вещото лице не може да изготви назначената му експертиза. Поради гореизложеното, с оглед разпоредбата на чл. 158, ал.1 ГПК, с протоколно определение от 22.06.2022г. назначената СИЕ бе заличена /т.3, л. 488-489/.

Фактът, че твърдените от ищеца по вид и размер имуществени вреди са реално настъпили, т. е. че те са се отразили върху патримониума на търговското дружество, подлежи на установяване в процеса при условията на пълно и главно доказване, като доказателствената тежест за това пада върху ищеца.

С оглед липсата на СИЕ и на осн. чл. 161 ГПК, съдът намира че ищцовата страна не е извършила пълно и главно доказване по чл. 154, ал.1 ГПК на исковите си претенции за ангажиране на отговорността на ответника по чл. 145 ТЗ. Не бе извършено пълно и главно доказване, че е налице

неизпълнение на задълженията на управителя по осъществяване на управлението на търговското дружество, а и че за последното са настъпили вреди, както и че е налице пряка причинна връзка между това поведение на управителя и претърпените вреди.

Липсата на доказателства в тази насока води до невъзможност за съда да направи извод какво е фактическото имуществено състояние на търговското дружество, чието управление е било възложено на ответника и оттам да заключи, че процесните парични средства действително са напуснали патримониума му, без да е налице някакво основание за това. Това означава, че е производството не е доказано, че е налице имуществена вреда, изразяваща се в претърпяна загуба от намаляване на патримониума на ищеца с имущество на претендираната стойност, което е основание за крайния извод, че в полза на това юридическо лице не е възникнало вземане срещу управителя – настоящ ответник за получаване на обезщетение за вреди на основание чл. 145 ТЗ и предявеният иск като неоснователен следва да се отхвърли.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи следното:

В срока за отговор на исковата молба, ответникът, чрез особения си представител адвокат Е.Н. от АК – Разград, е направил евентуално възражение за изтекла погасителна давност.

Правото на иск се поражда с настъпването на вредата за търговеца, но докато управителят изпълнява функциите си, давност не тече /чл. 115, б. "д" ЗЗД/. Началният момент на погасителната давност съвпада с този на освобождаването на управителя, респ. - с прекратяване на правоотношението му като управител на друго основание. Така и Решение № 213 от 27.11.2017 г. на ВКС по т. д. № 975/2017 г., I т. о., ТК и Определение № 389 от 22.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 97/2010 г., II т. о., ТК.

Безпротиворечива е съдебната практика, постановена по реда на чл. 290 ГПК, че специалната имуществена отговорност на управителя по чл. 145 ЗЗД е договорна, а не деликтна и съставлява обезщетение за неизпълнението на договор за възлагане на управление. В този случай, приложим е чл. 111 б. "б" ЗЗД при определяне срока на погасителната давност. Не само с Решение № 177/2014 г. по т. д. № 66/2012 г. на II т. о. ВКС се е произнесъл, че отговорността по чл. 145 ТЗ е за т. нар. "управителски деликт", а не същински деликт. С по-ранната си практика, а именно Решение № 14 от 29.04.2009 г. по т. д. № 669/2008 г. състав на I т. о. е посочил, че специалната имуществена отговорност на управителя на ООД произтича от съществуващите между него и капиталовото дружество два вида правоотношения - договорно и органно. Поради това законодателят е овластил дружеството в лицето на върховния му орган да вземе решение за предявяване на иск за обезщетение срещу управителя, поради неизпълнение на задълженията му по договора по чл. 141, ал. 7 ТЗ. Този договор е особен вид договор за поръчка поради което правната симетрия изисква както

отговорността за вреди по общия закон - чл. 82 вр. чл. 280 ЗЗД е под режима на чл. 111, б. "б" ЗЗД /а не чл. 110 ЗЗД/, така тази разпоредба да се прилага и спрямо мандатното правоотношение между дружеството и управителя. Вж. и Определение № 32 от 13.01.2020 г. на ВКС по т. д. № 846/2019 г., I т. о., ТК.

Ответникът е освободен от качеството си на управител на ищцовото дружество през 2016г., а настоящия иск е предявен през 2021г., т.е. след изтичането на 3 годишния давностен срок по чл. 111, б. "б" ЗЗД. Ето защо, дори и да се приеме, че е възникнало претендираното от ищеца право да получи обезщетение от ответника по чл. 145 ТЗ, то вземането на ищцовото дружество е погасено по давност, поради което искът следва да бъде отхвърлен.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че вземането за лихви възниква от момента на изискуемост на главното вземане **и се погасява с погасяване на главното вземане** (чл. 119 ЗЗД). Така и Решение № 38 от 23.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 276/2010 г., III г. о., ГК и Решение № 24 от 17.02.2009 г. на ВКС по т. д. № 574/2008 г., I т. о., ТК.

По иска за заплащане на сумата от 1 007 559.70 лева, представляваща обезщетение за забава, изчислено върху сумата 2 012 882.87 лв. за периода от датата на увреждането - 05.07.2016г. до датата на депозиране на исковата молба, на осн. чл. 84, ал.3 вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Тъй като искът с правно основание чл. 145 от ТЗ следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, посоченото налага да се отхвърли като неоснователен и акцесорният иск за заплащане на лихва върху претендираната главница.

По отношение на евентуалния иск, с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД:

За да бъде уважен иска, с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, следва да са налице едновременно елементите от ФС на отговорността, в конкретния случай: получаване, респ. даване на нещо /парична сума/; липсата на основание за получената сума; обогатяване на този, който получава, респ. обедняване на този, който дава.

В тежест на ищеца е да докаже, че е предал на ответника процесната сума.

В тежест на ответника, при доказване на горното е да докаже съществуването на основание за това предаване.

С оглед липсата на СИЕ, по изложените по - горе съображения, съдът намира че ищецът не е извършил пълно и главно доказване по см. на чл. 154, ал.1 ГПК, поради и което евентуалния иск също следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

За пълнота на изложението следва да се посочи следното:

Релевантно за регулация на съществуващите отношения между страните **е правилото на чл. 145 ТЗ**, което на осн. чл. 59, ал. 2 ЗЗД

изключва приложението на общия състав на чл. 59 ЗЗД и на **специалните състави по чл. 55 ЗЗД**. Така и Определение № 206 от 6.04.2017 г. на ВКС по т. д. № 171/2017 г., I т. о., ТК.

Дори и бившият управител на ищцовото търговско дружество да се е разпоредил с процесните суми без да е представил надлежни разходооправдателни документи за това, търговското дружество би могло да иска връщане на тези суми от бившия управител с помощта на държавната принуда **само чрез предявяване на специалния иск по чл. 145 ТЗ**. Вж. и Решение № 532 от 1.03.2018 г. на САС по в. гр. д. № 3169/2017 г., недопуснато до касационно обжалване с Определение № 54 от 25.02.2019 г. на ВКС по т. д. № 2032/2018 г., II т. о., ТК, поправено по реда на чл. 247 ГПК с Определение № 60 от 28.02.2019 г. на ВКС по т. д. № 2032/2018 г., II т. о., ТК.

По направеното от ищеца оспорване по реда на чл. 193 ГПК, на декларацията приложена към отговора на исковата молба подаден от ответника.

Съгласно чл.193, ал.1 ГПК: „Заинтересованата страна може да оспори истинността на документ най-късно с отговора на съдопроизводственото действие, с което той е представен.“. След като препис от отговора на исковата ведно с цитираната декларация бе връчен на ищеца, с допълнителната искова молба ищеца възрази срещу приемането на декларацията, но не оспори истинността ѝ. Оспорването на истинността бе извършено с молба депозирана в последствие /след първото открито съдебно заседание/. Ето защо, оспорването на декларацията е преклудирано.

По направеното от ответника евентуалното възражение за прихващане.

Поради отхвърляне на исковете не са налице предпоставки за извършване на съдебно прихващане.

По държавна такса:

Предвид изхода на делото ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Окръжен съд – Разград дължимата държавна такса за разглеждане на предявените искове, която да бъде събрана от масата на несъстоятелността. Ищецът е освободен от предварителното заплащане на таксата съгласно чл. 620, ал. 5 ТЗ. Тя възлиза на сумата от 120 817.70 лева. Ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РОС и сумата от 5 лева – държавна такса за служебното издаване на Изпълнителен лист, който да бъде издаден след влизане на решението в сила.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от ищеца „СЕС КОМЕРС“ ООД (в

несъстоятелност), вписано в търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ с ЕИК 116575352, със седалище и адрес на управление в ***, представлявано от постоянния синдик Р. С. Т. ПРОТИВ ответника СЮЛ. АК. /А. С./, ***г., в Р Турция, населено място: ***, гражданство: Нидерландия, ЛНЧ *****, статут на лицето: постоянно пребиваващ в РБ, категория: гражданин на ЕС, с настоящ адрес: ***, притежаващ удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС №: *** издадено от ОДМВР – Разград на 10.07.2012г., валидно до 19.07.2022г., искове за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми:

- сумата от 2 012 882.87 лева, представляваща причинена от СЮЛ. АК. вреда на дружеството на 05.07.2016год., като на посочената дата, предвид прекратяване дейността му като управител на дружеството не е представил отчет, не е представил разходооправдателни документи, не е внесъл в касата на дружеството и не е предал на дружеството посочената сума, която ответникът е изтеглил на части от банковите сметки на ищеца в периода, в който е бил негов управител, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба – 10.06.2021г., до дата на цялостното ѝ погасяване, по иск с правно основание чл. 145 ТЗ във вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД, като неоснователен и недоказан,

- сумата от 1 007 559.70 лева, представляваща обезщетение за забава, изчислено върху сумата 2 012 882.87 лв. за периода от датата на увреждането - 05.07.2016г. до датата на депозиране на исковата молба – 10.06.2021г., ведно със законната лихва върху посочената сума от депозиране на исковата молба – 10.06.2021г. до цялостното ѝ погасяване, по иск с правно основание чл. 84, ал.3 вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД, като неоснователен и недоказан,

- сумата от 2 012 882.87 лв., представляваща сбор от изтеглените банкови сметки на „СЕС КОМЕРС“ ООД пари в периода на дейността му като управител на дружеството, която сума не е предал на дружеството на 05.07.2016г., като я задържал за себе си без правно основание, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба – 10.06.2021г., до цялостното ѝ погасяване, по иск с правно основание чл.55, ал.1, пр.1 във вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „СЕС КОМЕРС“ ООД (в несъстоятелност), вписано в търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ с ЕИК 116575352, със седалище и адрес на управление в ***, представлявано от постоянния синдик Р. С. Т., да заплати за сметка на масата на несъстоятелността по сметка на Окръжен съд – Разград следните суми:

- 120 817.70 лева /сто и двадесет хиляди осемстотин и седемнадесет лева и седемдесет стотинки/ – представляваща дължимата държавна такса за образуване на делото,
- 5.00 лева /пет лева/ - представляваща дължима държавна такса за издаване на изпълнителен лист.

Препис от решението да се връчи на страните, на осн. чл. 7, ал.2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Разград: _____